

KOVÁCS ELEONÓRA

MOSOLYOGJ

Tizenkét óra és harminc fok lehetett, amikor a Flórián tér mellett megállt a villamos. Az ablaküveget félretolták, a levegő szabadon áradhatott. Volna.

Valaki füttyörészett. Tekintete követte a hangot, és meglátta a huszonöt-harminc közötti férfit. Fehér inget és világos nadrágot viselt, rövid szakállat növesztett. Egymásra néztek. Lehetett valami Mimóza tekintetében, mert a férfi azonnal abbahagyta a füttyörészést. A lány épp a táskájában lévő szacharin-bomba után kutatott, amikor a férfi közelebb lépett a villamoshoz.

A nap tűzött, a digitális készülék harminckettőt, majd deket mutatott. A túldalon megindult a forgalom: az autók suhantak, a villamos vesztegelt. A férfi annyira közel állt, hogy a karján érezte a fölmelegedett vas izzását. A félrehúzott üvegen keresztül a lány kezére nézett. Az tétován megállt a táska belsejében.

– Ha jobban kinézel az ablakon, – kezdte minden bevezetés nélkül a férfi – megláthatod, hogy ma csak neked süt a nap, Királylány.

Mimóza megdöbbsent, majd elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy elmondta. – válaszolt a lány. Ebben a pillanatban hangos sípolással bezárult a villamos ajtaja, a szerelvény egy lökéssel elindult. A férfi a megállóban maradt.

– Viszlát – búcsúzott gyorsan Mimóza. A férfi is formált egy „hello”-t, melyet a lassan mozgásba kerülő villamos után küldött, majd folytatta a füttyörészést, Mimóza pedig mosolyogva hátradőlt.

MIT TEHETNE EGYEBET?

Az utolsó három órában csak a péksüteményre tudott gondolni. Amikor befejezem a munkát, és kilépek az utcára — gondolta magában. Azt számolgatta, hogy mennyi időbe telik megszabadulni a munkaruhától, cipőt váltani, és mikor haraphat bele az omlós, egyszerre édes (a csokoládéöntet miatt) és savanykás (a műlekvár okozza ezt a hatást), olcsó péksüteménybe. Remélem, nem zárják be a boltot addig, és még el sem fogyott, gondolta Mimóza, kezét a gyomrára szorítva. Éhes éppen nem volt, viszont pontosan akkora mérték-

ben vágyott valamiféle kárpótlásra a munkával töltött órákat követően, mint a dohányos nikotinra a repülőút végén. Mimóza nem dohányzott, és irigykedve figyelte munkatársait, akik kávéval és cigarettával „kicsipogták” magukat a munkahelyről, azért, hogy az utcán (buszmegállótól és közintézménytől távol) elszívhassák a négyóránként esedékes nikotinadagot. Számára az este elfogyasztásra kerülő péksütemény jelentette a doboz cigit.

Amikor már kezében tartotta táskáját, idegesen kereste pénztárcáját. Aztán ráeszmélt, hogy nem is vitte magával, viszont reggel a bérlet mellé becsúsztatta a pénzürmét, melynek értéke megegyezik az áhított péksüteményével. Az ajtóból visszafordult, a kártyát elhúzta a panel fölött, nyomott egy jóváhagyó gombot, befejezte a munkát. A felszínen szemerkélő eső és szórakozni induló tömeg fogadta. Senkire sem nézett, céltudatosan az aluljáró felé indult.

A lépcsőn az épp ügyeletes kéregető (mert reggel a vörös hajú üldögélt ott) a figyelmet és szánakozást felkeltő tábla mögött egy könyvet tartott a kezében. Mimóza lassabban lépegetett. Megfigyelte, hogy a nő a kemény kartonlapra filccel fölírt iromány mögött (mely arról szólt, hogy éheznek, és hajléktalan) ellenőrizi az időt a telefonján, majd lapoz egyet a térdére helyezett könyvből. Mimóza a lépcső másik oldalára került. Kíváncsian nézegette a negyven év körüli nőt, ki nek pizskosszürke arcán erőteljes vonások uralkodtak. Nagy az orra, mélyen ülnek a szemei és pókujjai vannak — dörmögte magában Mimóza.

– Mit olvas? – szólította meg a nőt. A hajléktalan szégyenlősen össze-rezzent, és az őt megszólító lány szemébe nézett. Először a keménypapír mögé rejtette a könyvet, majd megmutatta a fedelét.

– Képes Bibliát – válaszolt a nő. Mimóza csodálkozva állt, mert akkor látta utoljára ezt a kiadványt, amikor elsődöző volt. Megszorította a kezében lévő érmét. – Ezt olvasom, mit tehetnék egyebet? – mondta a nő, miközben arra gondolt, hogy neki most szájalmat kellene ébresztenie egy idegen emberben. A hajléktalan nem tudhatta, hogy Mimóza már évek óta nem érzett.

Megmozdult valami. A lendület miatt az érme kicsúszott ujjai közül, és a nő előtt lévő tálkába huppant.

– Azért, mert jól válaszolt, – dörmögte Mimóza, mintha egy mesét olvasna fennhangon a juhászbojtárról, aki étket adott a rókának, aki cserében átsegítette őt a harmadik próbán. Miközben hangosabban gondolkodott, észre sem vette, hogy elhalad a péksütemények mellett, csak automatikusan felmutatta a bérletét, és a föld alá mozgólépcsőözött.